

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

9. Israëlitæ contra Ægyptios, prodigiosè defensi.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45653

Isaac iussit victimari, de quo tamen Abraham longam spondit posteritatem.

Actum fuisset de Jacob, quando Laban, assumtis fratribus suis, persecutus est eum, diebus septem: & comprehendit eum, in monte Galaad; nisi vidisset Laban in somnis sibi dicentem Deum: caue, ne quidquam asperè loquaris contra Jacob. Longè fortior tunc erat Laban, & ad internecionem potuisset extinguere Jacobum; sed deserto, ab ope humana, diuina succurrit manus. Qua de causa dixit Laban: *Nunc quidem valet manus mea reddere tibi malum: sed Deus patris vestri heri dixit mihi: Caue, ne loquaris contra Jacob quidquam durius.* Igitur, nesciente Jacob, causam Jacob egit, Deus: quem, ut amicum, sic habuit & protectorem, etiam tunc, cum Esau in patriam reuertenti properauit in occursum, cum quadringentis viris. Nam timens Jacob, & se iterum multitudine inferiorem, rémq; humanitus desperatam videns, ad cæleste auxilium confugiens, dixit: *Deus patris mei Abraham, & Deus patris mei Isaac: Domine qui dixisti mihi: Reuertere in terram tuam &c. Erue me de manibus fratris mei Esau, quia valde eum timeo: ne forte veniens percutiat matrem, cum filiis.* Sic orauit, & Angelum impetrauit luctatorem, immò consolatorem ac dicentem: *Si contra Deum fortis fuisti, quanto magis contra homines praualebis? Quia ergo, in periculis fratrum quoq; gratiarum, immò quia ab ipsis fratribus sæpe periculum maximum existit, potuit Jacob haud absone illud vsurpare: Frater non redimit, redimet homo? quid in meis famulis spei ponam, si frater ipse mihi est metuendus? Ergo confugiam ad Deum & dicam: Erue me de manibus fratris mei.* Quod & fecit Deus, nam, Esau illi occurrente, succurrit.

Non contra vnum fratrem, sed contra multos eum occidere statuentes, adfuit Iosepho quoque benignus Dominus; cui & adfuit in ipso carcere, nec enim in vinculis dereliquit eum, cum ab omnibus hominibus dereliqueretur. O quàm sæpe homini homo est lupo, quem non solùm in fluctibus deserit, sed etiam mergit! Quàm sæpe frater fit fratri, quod Romulus fuit Remo, quod Cain Abel? Utinam tunc crederetur, in cælo superesse, qui brachium suum manumque auxiliatricem porrigere vult in terram, dummodo sit, qui respiciat eam, nec frustra sinat extendi.

Mirabile exemplum est in Israëlitis ex Ægypto egressis vsque ad mare rubrum. Ibi cum hinc montibus clauderentur, inde

VII.

Gen. 31. 23.

Gen. 32. 6.

Gen. 32. 9.

Psal. 48. 8.

VIII.

Gen. 37.

Gen. 41.

IX.

truculentum æquor obstaret, à tergo autem infesto exercitu Pharaon eos premeret; illi verò etiam hosti armis impares essent, neque nauibus traicere pelagus possent, neque alas haberent, quibus trans montes possent euolare, quid aliud, clamare, humano iudicio, poterat populus, tot diuinorum prodigiorum oblitus, quàm:

Catull. de
Nupt. Pelei
& Thetidos.

Siccine me Pharijs abductum, perfide, ab oris,

Perfide, deserto liquisti in littore, Moyse?

Nam quò me referam, quali spe perditus vtar?

Non patet egressus pelagi cingentibus undis.

Nulla fuga ratio, nulla spes: omnia muta:

Omnia sunt deserta: ostentant omnia letum.

Exod. 14. 3.

Nam ferè adhuc modum locutus est & Pharaon de Israëlitis, & Israëlita de Pharaone. Ille dixit: *Coarctati sunt in terra, conclusi eos desertum. Cumq; persequerentur Egyptij vestigia precedentium, repererunt eos in castris super mare: omnis equitatus & currus Pharaonis, & vniuersus exercitus, erant in Phihahiroth contra Beelesephon. Cumq; appropinquasset Pharaon, leuantes filij Israël oculos, viderunt Egyptios post se: & timuerunt valde: clamaueruntq; ad Dominum (non eo, quo oportebat modo) & dixerunt ad Moysen: Forfitan non erant sepulchra in Egypto, ideò tulisti nos, vt moreremur in solitudine, quid hoc facere voluisti; vt educeres nos ex Egypto? Nonne iste est sermo, quem loquebamur ad te, in Egypto, dicentes: Recede à nobis, vt seruiamus Egyptijs? multò enim melius erat, seruire eis, quam mori in solitudine? Ad quem planè modum, in angustias redacti multi Deo parum fidentes, sed humanis duntaxat consilijs & auxilijs apparentibus nixi loquuntur. Cùm enim ipsi modum non vident euadendi, neque Deo modum esse credunt. Itaque, re desperata, malè cum Deo contenti, quasi se vindicaturi, ita fidem illi datam, religionemque omnem seponunt; ita fidem perfidis adhibent; ita toties decepti decipi ampliùs volunt; immò ita virtuti honestatique aurum & arces ruituras anteponunt; ita scopus illis omnis est vtile; ita, cum iratà Iunone, Acheronta mouere, quàm Superos flectere malunt. Quasi non Deus sit verus auxiliator, tempore pacis; aut, in ipsa belli tempestate Dominus Exercituum, & dator victoriarum; quo offenso, nemo vnquam yicit; placato, nemo victus est. Isti ergo præposterè, vt vincant, Deum blasphemant, & contra pios, tanquam Israëlita contra Moysen, murmurant,*

rans, qui pacem reducere, atque eos ex Ægyptiaca seruitute educere, & Pharaonica Tyrannide liberare voluerunt. Si quem enim Moysen nacti sunt, dicentem, *Ibi incipiunt auxilia diuina, vbi deficiunt humana*, illico aiunt: *Recede à nobis, vt seruiamus Ægyptijs.* Ad hos igitur tales ait Moyses: *Nolite timere: state & videte magna Domini, qua facturus est hodie: Ægyptios enim, quos nunc videtis, nequaquam ultra videbitis, vsq; in sempiternum. Dominus pugnabit pro vobis, & vos tacebitis.* Nouit Dominus ipsum mare diuidere, nouit tollere montes, nouit submergere equos & quadrigas; & totos fluctibus exercitus sepelire. Nam etiã miraculis succurrit suis, quando necesse est. Nec prima vice id fit, quando Deus id facit. Quanquam is, ita est sapiens ac potens, vt etiam sine miraculis, exemplo possit omnia humana consilia disturbare, & inde, vnde minimè putatur, rebus desperatis remedium inuenire; modò nos, id eũ posse crederemus. Nõ est necesse miracula expectare; ad Deum recurramus; non est nostrũ, vt pro Deo solliciti simus aut omnipotenti Domino modum præscribamus. Nostrum est, sperare, illius iuuare. Quantũ nos ab illo recedimus, tantũ & ille recedit à nobis.

Enimuerò sæpe aliunde quærerere solatia humana, fuit perdere diuina. Israëlitæ ijdem in Galgalis, & Campesribus Iericho fecerunt Phasæ, & comederunt de frugibus terræ die altero, azymos panes & polentam eiusdem anni. In eum vsque diem Manna illis de cælo cecidit: at, vbi ad terram, & terrenos cibos, solatiãque conuersi sunt, licet sancto prætextu azymorum, quid factum est? Clarè aperit Scriptura inquit: *Deficitq; manna, postquam comederunt de frugibus presentis anni terræ Chanaan.* Deficiunt itaque cælestia, vbi dominantur terrena; sicut vbi desinit auxilium terrenum, ibi cæleste succurrit. Hoc experiuntur, qui, dum, agnita sua calamitate, dicere coguntur: *circumdederunt me dolores mortis: & torrentes iniquitatis conturbauerunt me*, etiam illud didicerunt pronunciare: *Dominus firmamentum meum, & refugium meum, & liberator meus, Deus meus adiutor meus: & sperabo in eum. In tribulatione mea inuocaui Dcminum, & ad Deum meum clamaui.* Sequitur enim: *Et exaudiuit de templo sancto suo vocem meam.* Darius Xerxis patet, *se in pralijs & periculis euadere prudentiorem.* Idem contingit electis, cum in summa discrimina incurrunt, fiunt prudentiores; quando enim vident, actum esse de subsidio mortalium, non despondent animum, sed ad asylum maius confugiunt, cum

X.

Iosuc. 5. 15.

Psal. 7. 15.

Ibid. 7. 1.

Plutarch. in Apoponth.